

BOZÓK FERENC

ALKONY

Tapintgatom magam: ki lenne az,
ki utcasarkon épp dohányzik, és
a nyári izzadás nyakán a kés.
A szürkület grafitja rám havaz.

Az alkony észrevétlen estre vált.
A fény hiánya elborít belül.
Az est grafitlepel: reám terül.
Befed, szitál reám finom halált.

De élek még! És van még testem is,
és vannak vámpírok még Pesten is:
egy szúnyog szomjasan nyakamba mart,

s a testtelenség míg megérkezik
a vérem issza, hozzá fényt eszik,
s az utcalámpa fénykörébe tart.

Anya gyermekével II., 1978.

ÁLOM

Az este szárnyas ablakát kitarja,
szelíd szurokhuzatba mártja testem,
s ha öntudatlan ájulásba estem
az álom áthúz egy lomhább világba.

Dzsuang Dszi ősz fejére lepke röppen.
Már nem tudom, ki álmodik, s mi álom.
Halott barátom újra itt találok.
Pár furcsaság, min álmodó ledöbben.

Az álom oly szeszélyes, illanékony:
van úgy, hogy torkomat szorítja démon,
vagy épp idilli környezetbe ringat.

Ki érti, mondd, az innenit, s a túlit?
A lét ködös bizonytalanba bújik.
Egykor talán megértjük álmainkat?

BÉKA

A csobbanás. A hús patak
szilánkra zúzva tündököl
szilánkra hull a víztükör.
Riadt, csodálkozó halak.

De elsimul, ha elmerül,
mocsár fogad be, lágy csatak,
lupé-üveg, opál patak
azonnal újra szétfeszül.

Te rút varangy, te mostoha,
ragyogva lüktető toka,
te torzszülött, te rossz göröngy,

a víz alatt, s a föld színén
nagyon szeretlek, ősi rém,
te undorító drágagyöngy.